

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 9. veljače 2022. uputio Landesgericht Korneuburg (Austrija) – TT/AK

(Predmet C-87/22)

(2022/C 213/34)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landesgericht Korneuburg

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: TT

Druga stranka u žalbenom postupku: AK

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 15. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću, kojom se stavlja izvan snage Uredba (EZ) br. 1347/2000 ⁽¹⁾ tumačiti na način da je zahtjev države članice – koja ima stvarnu nadležnost, ako smatra da bi sud druge države članice s kojom je dijete posebno povezano mogao bolje rješavati predmet, ili neki posebni dio predmeta, i ako je to u interesu djeteta – da se proglasi nadležnom dopušten i ako je u slučaju druge države članice riječ o državi članici u kojoj je dijete dobilo uobičajeno boravište nakon nezakonitog odvođenja?

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje:

Treba li članak 15. Uredbe (EZ) br. 2201/2003 tumačiti na način da su kriteriji za prijenos nadležnosti u tom članku navedeni taksativno te da nisu potrebni dodatni kriteriji s obzirom na postupak pokrenut u skladu s člankom 8. točkom (f) Haške konvencije od 25. listopada 1980. o građanskopravnim vidovima međunarodne otmice djece?

⁽¹⁾ SL 2003., L 338, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 133. i ispravak SL 2014., L 46, str. 22.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. veljače 2022. uputio Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nizozemska) – X, Y i njihovo šestero maloljetne djece/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Predmet C-125/22)

(2022/C 213/35)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: X, Y i njihovo šestero maloljetne djece

Tuženik: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 15. Direktive 2011/95 ⁽¹⁾ u vezi s njezinim člankom 2. točkom (g) i člankom 4. te člankom 4. i člankom 19. stavkom 2. Povelje o temeljnim pravima tumačiti na način da se prilikom razmatranja potrebe podnositelja zahtjeva za supsidijarnom zaštitom svi relevantni elementi koji se odnose kako na pojedinačnu situaciju i osobne okolnosti podnositelja zahtjeva tako i na opću situaciju u zemlji podrijetla uvijek moraju u potpunosti ispitati i ocijeniti uzimajući u obzir njihovu međusobnu povezanost prije nego što se utvrdi koji se oblik ozbiljne nepravde od kojeg se strahuje može dokazati na temelju tih elemenata?